

1. கொம்பர் இளங்குருகே கூறா திருத்தியால்
அம்புயத்தின் போதை யறுகாலால் - தும்பி
திறக்கத்தே னூறுந் திருநாடன் பொன்னை
உறக்கத்தே நீத்தேனுக் கொன்று

மரக்கொம்பின் மேலாக இருக்கும் இளமைப்பருவத்துப் பறவையே! தாமரையின் முகையினைத் தன் ஆறுகால்களினாலே வண்டு திறக்க, அதனின்றும் தேன் வழியும் சிறந்த விதர்ப்பநாட்டரசனின் திருமகளை, உறக்கத்தே கைவிட்டுப் பிரிந்த எனக்கு, நீயும் எதுவும் ஆறுதல் கூறாது இருக்கின்றனை போலும் (பிரிவுத் துயரினாலே நளன் இவ்வாறெல்லாம் விளித்துப் புலம்புகின்றான்.)

ஆவி அழிந்தான்!

2. புன்னை நறுந்தாது கோதிப் பொறிவண்டு
கன்னிப் பெடையுண்ணக் காத்திருக்கும் - இன்னருள் கண்
டஞ்சினா னாவி யழிந்தான் அறவுயிர்த்து
நெஞ்சினால் எல்லாம் நினைந்து.

புன்னையின் மணமுள்ள பூந்தாதினைக் கோதிப் புள்ளிகளையுடைய ஆண் வண்டானது. தன் காதலியாம் அழகிய பெண் வண்டு உண்ணுதற்குக் காத்திருக்கின்ற, இனிதான அருள் நோக்கத்தைக்கண்டான். தன் பழிச்செயலுக்கு அஞ்சினவனாக, மிகவும் பெருமூச்செறிந்தவாரே, தன் உள்ளத்திலே தான் செய்தவைகளை எல்லாம் நினைந்து நினைந்து தன் உயிர் சோரப் பெற்றான், நளன்.

நண்டே சொல்வாய்

3. காதலியைக் காரிருளிற் கானகத்தே கைவிட்ட
பாதகனைப் பார்க்கப் படாதென்றோ - நாதம்
அளிக்கின்ற ஆழிவாய் ஆங்கலவ ஓடி
ஒளிக்கின்ற தென்னோ உரை?

“நண்டே! தன் காதலியை மிக்க இருளிலே காட்டிடையே கைவிட்டு வந்த பாதகனாகிய என்னைப் பார்க்கவும் கூடாதென்றோ, ஒலியினை அளிக்கின்ற கடலிடத்தே நீ ஓடி ஒளிக்கின்றனை! அன்றி, அ.து எதனாலோவென்று எனக்குச் சொல்வாயாக?” (அலவன் - நண்டு: நாதம் - ஒலி, ஆழி - கடல் பாதகச் செயலைச் செய்தவன் பாதகன். நண்டினை விளித்து நளன் இப்படிப் புலம்புகின்றான்.)

என்ன நினைப்பாள்?

4. பானலே சோலைப் பசுந்தென்றல் வந்துலவும்
கானலே வேலைக் கழிகருகே - யானுடைய
மின்னிமைக்கும் பூணாரம் வீங்கிருள்வாய் ஆங்குணர்ந்தால்
என்னினைக்குஞ் சொல்வீர் எனக்கு.

“நீலோற்பல மலர்களே! சோலையிடத்துப் பசுமையான தென்றல் வந்துலவுகின்ற கழிக்கானலே! கடலைச் சேர்ந்த கழியிடத்தே இருக்கும் நாரையே! யான்மனைவியாகவுடைய, மின் போல ஒளிரும் பூணுதற்குரிய மாலையினை உடையவளான அவள், மிகுதியான இருள் நடுவே துயில் உணர்ந்தாளானால், என்னைப்பற்றி என்ன நினைப்பாள்? அதையேனும் எனக்கு சொல்வீராக.”

இரவகற்றி வந்தாய் கோல்?

5. டோவாய் வருவாய் புரண்டு விழுந்திரங்கி
நாவாய் குழற நடுங்குறுவாய் - தீவாய்
அரவகற்றும் என்போல ஆர்கடலே மாதை
இரவகற்றி வந்தாய் கொல் இன்று.

ஓலிக்கும் ஆரவாரத்தையுடைய கடலே! டோகின்றாய்; மீளவும் வருகின்றாய்; புரண்டு விழுந்து ஓலியுடனே நாவாய்களும் கவிழுமாறு நடுக்கமுறுகின்றாய்? நெருப்பினின்றும் பாம்பினை அகற்றிக் காத்த என் டோலவே நீயும் நின் மனைவியை இரவிலே விட்டு நீங்கி இன்று வந்துள்ளனை டோலும்! (தன் நிலைக்குக் கடலின் குமுறலான அலைக்கழிவை ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான் நளன். நாவாய் - கலம் நாவும்; வாயும்.)